

Phượng
Hoàng
Thần

HỒI 72

Cổ Ma và Huyết Thực đầu đà

Lão đạo vương đáp:

- Đó là các vị mới coi dưới thuyền của bọn thủy thủ ở Giao Chỉ Bang. Lão phu coi cả nhân vật chủ lực của họ rồi. Chỉ còn ba người võ công cao thâm nhất là không chết, nhưng cũng bị trọng thương trốn chạy. Nói tóm lại, mình đi tìm Kiếm Sa cần phải đề phòng có người ám toán. Họ không muốn để ai tìm được Kiếm Sa.

Cao Thúc hỏi:

- Hung thủ đã dùng võ công gì để sát nhân? Bọn tại hạ phát giác tình trạng người bị giết rất cổ quái!

Lão đạo vương đáp:

- Đó là Âm Sát. Họ giết người bằng thanh âm. Trong bọn lão bối chẳng thiếu gì người luyện Âm Sát. Ngay lão anh hùng sư phụ của các vị cũng là một tay hiểu công phu này.

Thiết Kỳ Sĩ “ủa một tiếng hỏi:

- Sao vẫn bối chưa từng nghe gia sư nói tới?

Lão đạo vương cười đáp:

- Chắc lão không thích nên chẳng muốn nói cho các vị nghe.

Lão quay sang hỏi Kỳ Dao:

- Phải chăng lệnh tôn cũng hiểu môn đó?

Kỳ Dao gật đầu đáp:

- Gia phụ có một con ốc biển, thổi lên nghe như tiếng công. Đó là một thứ sát thanh có thể bế huyết đạo địch nhân, giết chết người một cách vô hình.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh nói:

- Thế thì những người chết tại hạ đã coi kia đúng bị giết về công phu này.

Kỳ Dao hỏi:

- Hiện trạng họ ra làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Khắp mình không thương tích, nhưng thất khiếu ứa máu.

Kỳ Dao nói:

- Thế thì có chỗ bất đồng. Âm Sát của gia phụ làm cho người chết mà không chảy máu.

Lão đạo vương gật đầu nói:

- Lão phu coi những nhân vật chủ lực của Giao Chỉ Bang chết cũng không đổ máu. Vậy những người chết này do kẻ khác gây ra. Song cũng không giống người bị bế tắc huyết đạo, vì nội tạng bị tan nát.

Kỳ Dao hỏi:

- Lão nhân gia có biết lai lịch nhân vật đó không?

Lão đạo vương đáp:

- Chắc là Cổ Ma rồi. Nếu hấn cũng đến tìm Kiếm Sa thì chúng ta phải coi chừng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Cổ Ma giết người bằng thứ gì?

Lão đạo vương đáp:

- Hấn có một cái trống nhỏ kêu bằng Ba Lãng Cổ, hấn khua trống cho bật lên tiếng theo tiết tấu của khúc Cổ Ma. Người ngoài nghe như tiếng sấm rền. Có thể thi triển công lực cao thâm để kháng cự, nhưng công lực phải tương đương với công lực của Cổ Ma mới chống nổi, bằng yếu kém tất là phải chết. Người công lực cao hơn hấn mà chạy trốn thì cũng bị nội thương.

Ngũ Vương Tử thở dài nói:

- Trên chốn giang hồ thật nhiều chuyện lạ, hiểm ác vô cùng!

Ăn cơm tối xong, Lão đạo vương nhìn quần hùng nói:

- Lão phu còn muốn đi tìm Kiếm Sa. Nếu các vị ra ngoài thì đừng phân tán lực lượng. Hiện nay trong thành Đam Giang rất đông cao thủ, thậm chí còn nhiều nhân vật cổ quái. Không phải lão phu bảo võ công các vị kém cỏi, sợ là sợ bị địch nhân hạ độc thủ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lão tiên bối cũng đừng đi nữa. Chẳng bao lâu Kiếm Sa sẽ tới đây. Bọn vãn bối đã gặp một người trợ thủ của y tên gọi Đào Minh. Hắn chịu lời tìm Kiếm Sa và sáng mai sẽ đưa tới.

Lão đạo vương hớn hử nói:

- Thế thì hay quá! Các vị giỏi thật! Chúng ta có thể yên tâm được.

Kỳ Dao nói:

- Đêm nay chúng ta phải coi chừng vì hành động của mình nhất định bị địch nhân giám thị.

Lão đạo vương đáp:

- Cái đó thì hẳn rồi. Chúng ta chỉ ngủ từ chập tối tới nửa đêm. Còn từ nửa đêm đến sáng cần phải tỉnh táo. Địch nhân thường hành động vào lúc đêm khuya.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Nửa đêm trước hay nửa đêm sau cũng vậy. Lão tiên bối nói đó chỉ là thói quen trên chốn giang hồ, nhưng thói quen này đã làm chết uống nhiều người.

Lão đạo vương hỏi:

- Dù sao chúng ta cũng cần có lúc nghỉ ngơi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hết thấy các vị cứ việc ngủ yên, để một mình tại hạ canh gác là đủ.

Cao Thức nói:

- Lão nhị! Ta cùng Lão nhị hai người coi giữ cho thêm chắc chắn.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp:

- Nếu vậy Cao huynh ở trong phòng, tiểu đệ ngồi trên mái nhà, như vậy an toàn hơn.

Kỳ Dao xen vào:

- Đại ca gác phòng nam nhân, tiểu muội gác phòng nữ nhân. Thế là an toàn cả, nhưng phải dọn nhà điểm chuẩn bị món gì ăn, không thì thức suốt đêm, miệng khô môi ráo.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói:

- Đàn bà chỉ có nghề bàn ăn là giỏi.

Thương nghị xong rồi, người đi ngủ cứ đi ngủ, người canh gác cứ canh gác. Hết canh một, Thiết Kỳ Sĩ nhảy lên mái nhà.

Sang canh hai Cao Thức muốn lên thay phiên cho sư đệ, nhưng y thấy chàng vẫy tay hỏi:

- Sư ca! Sư ca có nghe thấy thanh âm gì không?

Cao Thức lắng tai rồi đáp:

- Lạ quá! Hai thứ thanh âm bất đồng.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu hỏi:

- Một là tiếng nhạc, một là tiếng trống. Sư ca mau kêu Lão đạo vương dậy hỏi lão coi tiếng nhạc đó là gì?

Chàng chưa dứt lời đã nghe Lão đạo vương nhảy lên nói:

- Lão ma lại xuất thế. Tiếng nhạc và tiếng trống đang đấu với nhau.

Thiết Kỳ Sĩ thấy lão nhảy bổ lên, vội hỏi:

- Tiếng nhạc đó của ai?

Lão đạo vương trịnh trọng đáp:

- Đó là một tên đầu đà. Hắn có chiếc Bảo Linh, kêu bằng Hóa Duyên Linh và cũng là một thứ Âm Sát khủng khiếp. Đêm nay hắn chạm trán Cổ Ma rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi Lão đạo:

- Văn bối muốn đi coi được không?

Lão đạo vương trầm ngâm đáp:

- Hãy kêu những người dưới nhà thứ dậy để bọn họ tự đề phòng cho mình. Lão phu cùng đi với lệnh sư huynh.

Cao Thức hỏi:

- Đến gần có lo ngại gì không?

Lão đạo vương đáp:

- Không sao. Cái đó còn phải coi ý tứ kẻ phóng âm. Nếu họ phát ra để đối phó với một người thì kẻ bàng quan không sao. Công phu này là

theo ý của người thi triển.

Người trong nhà đã tỉnh dậy cả rồi, ba người liền đề tỵ khinh công vọt về phía phát ra tiếng trống và tiếng nhạc. Thanh âm ở dưới bãi biển mà trên bờ có tòa núi đá không cao mấy.

Ba người lên núi thấy hai người ngồi trên mỏm đá cheo leo chìa ra biển. Một người lắc nhạc, một người khua trống dường như đã đến lúc khẩn yếu.

Là một đêm trăng tỏ buổi sơ xuân, lúc này làn mù mỏng dần dần bốc lên nhưng bị gió biển thổi coi chẳng khác đám mây mờ. Đám này tan đi, đám khác nổi lên, lúc dày lúc mỏng, nhưng Thiết Kỳ Sĩ vẫn nhìn thấy hai người khá rõ.

Lão đạo vương khẽ nói:

- Quả là hai tên khốn kiếp.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Người khua trống đầu tóc bù xù, còn người lắc nhạc là một đầu đà.

Lão đạo vương gật đầu đáp:

- Đó là Huyết Thực Đầu Đà lắc nhạc. Còn Cổ Ma đầu tóc bù xù khua trống.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Lão tiên bối có điều xích mích với họ không?

Lão đạo vương đáp:

- Đồng lưu bất đồng chí, chẳng có hảo cảm gì với nhau, nhưng cũng không xâm phạm đến nhau.

Cao Thúc cười nói:

- Té ra ngày trước họ cũng làm cường đạo.

Lão đạo vương hắng giọng đáp:

- Lục lâm cũng có đạo đức lục lâm. Trên tôn chỉ thì ít nhất là đánh cướp của người giàu để giúp đỡ kẻ nghèo. Cường đạo thì đã sao?

Cao Thúc nói:

- Cường đạo cũng có đạo nghĩa mới được. Không thế thì lão nhân gia làm sao sống nổi tới ngày nay?

Lão đạo vương đáp:

- Nhưng hai lão kia bây giờ cũng còn sống đó thì đã sao?

Cao Thức đáp:

- Chết cũng có hạng chết tử tế, hạng chết khốn khổ. Bọn họ tất bị họa sát thân.

Lão đạo vương nói:

- Tiểu tử! Người coi thường bọn họ rồi. Về võ công họ đã luyện thành tám thân sắt thép chém không vào. Nếu chẳng có nhân vật nào nội công cao thâm hơn thì còn ai giết được họ?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Hai lão đã là đồng lưu lại cũng đồng chí, sao còn đánh nhau?

Lão đạo vương đáp:

- Đồng lưu đồng chí mà chẳng đồng lòng. Người nào cũng có tư tâm. Chuyến này họ vì chuyện đoạt bảo mà xung đột. Chắc họ cũng đi tìm Kiếm Sa.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng lên tiếng:

- Dưới núi cũng có chuyện.

Lão đạo vương “ủa” một tiếng hỏi:

- Người nghe thấy gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Có tiếng hăng dặng.

Lão đạo vương nghi ngờ hỏi:

- Chẳng lẽ hai người này vì việc khác mà tranh đấu?

Thiết Kỳ Sĩ vội đi quanh đến mé biển cúi xuống nhìn. Chàng ngó thấy một con thuyền đậu gần bờ. Bây giờ chàng nghe rõ tiếng hăng dặng từ trong thuyền phát ra.

Lão đạo vương và Cao Thức đồng thanh nói:

- Trong thuyền có người bị điểm huyết.

Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay, ba người tung mình hạ xuống như cơn gió thoảng rồi tiến vào khoang thuyền thì thấy bên trong quả có hai người bị điểm tể.

Lão đạo vương nhận ra một người, bất giác bật tiếng hô:

- Kiếm Sa!

Thiết Kỳ Sĩ và Cao Thức nhận ra người thứ hai là Đào Minh, liền nhảy xổ lại giải khai huyết đạo cho y.

Lão đạo vương đỡ Kiếm Sa dậy hỏi:

- Sao ông bạn lại lọt vào tay chúng?

Kiếm Sa là một người trung niên lối ngoài năm chục tuổi. Hắn nhìn ba người thở dài đáp:

- Mau dời khỏi nơi đây rồi sẽ nói. Hai lão ma kia sắp tới rồi.

Lão đạo vương hỏi:

- Bây giờ thì chưa sợ họ. Trong thuyền còn những ai nữa?

Kiếm Sa đáp:

- Ngoài Đào Minh còn bốn người là thủy thủ ở Bắc Hải.

Lão đạo vương hỏi:

- Sao ông bạn biết lão phu muốn dùng họ?

Kiếm Sa đáp:

- Ai đến kiếm tại hạ đều tính chuyện đi biển. Lão cũng vậy. Cứ ra khơi đi xa thì nhất định ít nhất phải có ba mươi hai tay thủy thủ nổi danh, nên tại hạ phải kiếm những tên ở xa trước, còn hai mươi tám tên nữa thì dễ thôi.

Lão đạo vương cả mừng cười nói:

- Ông bạn còn là bộ hạ trung thực của ta. Hay lắm! Bảo bọn họ khai thuyền về bến Đam Giang.

Kiếm Sa nói nhỏ bảo họ. Bốn người nghe lệnh liền cho thuyền đi. Mặt nước cách núi khá cao, có lẽ hai lão ma đang tử đấu đến chỗ hăng say, để hết tinh thần đối địch, nên thuyền dời chân núi mà chúng chưa phát giác.

Con thuyền nhỏ đi xa chừng nửa dặm, Lão đạo vương mới yên dạ thả phào một cái nhẹ nhõm rồi nói:

- Bây giờ có thể phóng thủ bơi lẹ cho đến bến Đam Giang.

Lão vừa dứt lời, bỗng nghe Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Lão tiên bối! Cổ Mộ U Linh tướng mạo thế nào?

Lão đạo vương ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiểu tử! Sao lúc này ngươi lại hỏi đến con yêu phụ đó?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Trên bờ có hai nữ nhân ẩn mình đang chú ý theo dõi con thuyền của chúng ta. Hai mục cũng từ chỗ Lương Ma đả đấu đi tới.

Lão đạo vương kinh hãi hỏi lại:

- Người nhìn thấy rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lão tiên bối bất tất phải rườm lời. Thời gian không cho phép văn bối giải thích.

Lão đạo vương nói:

- Người hỏi đúng người rồi đó. Lệnh sư và Hải Thần đều chưa gặp con yêu phụ đó. Mụ đã ngoài năm chục tuổi, nhưng coi chỉ bằng người mới ba mươi. Mụ là người xứ Y Lê, nước da ngăm ngăm đen, khuôn mặt trướng ngồng, mũi cao, nhất là cặp mắt mụ có thể thu hồn phách người ta. Thật là một vưu vật trên thế gian. Mụ thích làm dáng, nhưng ít người được biết mụ.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng nhìn Cao Thúc hỏi:

- Sư ca! Hai người trên bờ chỉ là nhân vật trọng yếu ở bên mình yêu phụ, chứ không phải chính mụ. Bọn chúng chưa tới hai mươi lăm tuổi.

Cao Thúc hỏi:

- Lão nhị nhìn rõ chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đêm nay trăng tỏ. Ấn Thân Pháp của chúng dù cao thâm cũng chỉ tránh được mắt người, không thể tránh được ánh trăng. Tiểu đệ coi rõ lắm.

Cao Thúc hỏi:

- Tại sao chúng lại muốn thâm thập bọn ta?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Sư huynh để ý nhìn tư thế của tiểu đệ và chuẩn bị lấy Cự Khuyết Kiếm ra. Kẻ nào toan ngấm ngấm tập kích người khác thường không đề phòng người đột kích mình.

Lão đạo vương hỏi:

- Người đã nhìn thấy sao không tự mình động thủ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Văn bối không thể tùy tiện sử dụng thanh kiếm của mình.

Cao Thúc nói:

- Vậy lão nhị dùng kiếm của ta.

Y vội đưa bảo kiếm cho chàng và hỏi:

- Lão nhị thử nhìn xem còn ai nữa không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Trên bến vẫn đông người qua lại. Các vị coi chừng vì mình không biết phép ẩn thân.

Lão đạo vương nói:

- Người bất tất phải bận tâm.

Lúc thuyền gần đến bến, Cao Thúc lại khẽ hỏi:

- Bọn chúng ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chúng ở trong góc nhà và đã chuẩn bị sẵn sàng. Một tên thủ song đao trong áo và một tên rút kiếm ra khỏi vỏ rồi.

Lão đạo vương nói:

- Người lên trước đi và phải ráng cản trở cho bằng được, vì những tỳ nữ của yêu phụ tên nào cũng bản lãnh tuyệt luân.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Như thế không được, chúng ta nên nghĩ cách khiến chúng đừng hoài nghi mình.

Lão đạo vương hỏi:

- Người có cách gì không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lúc lên bến, sư ca đi trước, bọn Kiếm Sa đi giữa. Hiện giờ bọn yêu nữ đang muốn cản đường chúng ta, vậy chúng ta đi sang mé bên để thành thế bọn chúng tập kích mặt sau.

Cao Thúc hỏi:

- Lão nhị muốn tiểu huynh đi về phương khác hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lên bến rồi mé tả có một ngõ hẻm. Các vị động tác thật mau lẹ lạng mình ngay vào trong ngõ mà đi.

Kiếm Sa hỏi:

- Mục đích của yêu nữ là ngăn chặn ai?

Lão đạo vương đáp:

- Dĩ nhiên chúng chú ý đến ông bạn, nhưng không phải tập kích các vị mà là tập kích ba người bọn ta.

Lúc lên bến, Cao Thức theo kế mà làm, dẫn Kiếm Sa hối hả lướt qua mé tả.

Thiết Kỳ Sĩ đã ngấm ngấm lưu ý. Những người kia đi rồi, bỗng nghe tiếng chàng cười nhạt. Thân pháp chàng nhanh như chớp, vừa quay đầu một cái đã thấy kiếm quang biến thành cầu vồng.

Thân thủ và kiếm thuật tuyệt đối cao thâm! Cả Lão đạo vương cũng chưa nhìn rõ, tai đã nghe tiếng hai thiếu nữ rú lên thê thảm.

Thiết Kỳ Sĩ lại quay về nhanh như chớp. Chàng vội nói:

- Vọt lên nóc nhà cho lẹ!

Cao Thức nghe tiếng lập tức nhảy vọt lên dẫn mọi người vượt nóc nhà mà đi.

Qua đường hẻm, mặt trước là đường lớn vào thành.

Lão đạo vương không hiểu vì lẽ gì, quay lại hỏi:

- Thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Mau theo đường nhỏ vào thành. Cổ Ma và Huyết Thực Đầu Đà đã đuổi tới rồi.

Cao Thức hỏi:

- Còn hai thiếu nữ kia thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Thành công rồi.

Kiếm Sa không ngờ Lão đạo vương đem theo được những nhân vật siêu đẳng đi kèm. Trong lòng hấn vừa kinh hãi vừa mừng thầm, liền vận toàn lực theo Cao Thức xông vào đường nhỏ. Đồng thời hấn đưa ra kiến nghị:

- Bất tất vào thành nữa.

Lão đạo vương hỏi:

- Có nơi ẩn mình ư?

Kiếm Sa đáp:

- Có chỗ hay lắm. Bây giờ để tại hạ dẫn đường.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Bọn vãn bối còn nhiều bạn ở trong thành thì làm thế nào?

Kiểm Sa đáp:

- Đợi trời sáng sẽ phái người đi đón. Bây giờ mà vào thành tất bị bọn ma đầu đuổi kịp.

Hắn dẫn mọi người vào một khu rừng trúc rồi dừng lại nói:

- Chờ ở đây một lát xem có người rượt theo không đã.

Lão đạo vương bảo Thiết Kỳ Sĩ:

- Tiểu tử! Người ở lại bên ngoài coi chừng một chút.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Tiếng rú của hai tên yêu nữ lúc lâm tử đã dẫn song ma đi ngã khác rồi. Chúng ta ở đây không ai biết được.

Chàng chạy ra phía sau khu rừng trúc thấy mặt đất dốc thoải xuống tới một con sông nhỏ. Đúng là một nơi thôn quê tĩnh mịch. Chàng vội trở về rừng trúc nói:

- Đi thôi! Bên kia sông có mấy nhà dân cư. Chúng ta có thể tới đó ẩn mình.

Kiểm Sa cười nói:

- Trong đó có nhà của Đào Minh. Gã là một tên quang côn. Chính tại hạ có ý đưa các hạ tới đó.

Cao Thúc nói:

- Các vị đi thôi! Tại hạ quay về bảo mọi người sáng mai sẽ tới. Đồng thời các vị ở đây thương nghị chương trình hành động ngày mai đi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Sư ca vào thành phải thận trọng. Nếu có chuyện gì thì nhờ lão Cao Dương đến đưa tin.

Cao Thúc gật đầu đi ngay. Kiểm Sa dặn Đào Minh về nhà thu dọn và chuẩn bị thức ăn.

Đào Minh vẫy tay một cái. Gã cùng bốn tên thủy thủ Bắc Hải đi luôn. Trong rừng trúc chỉ còn lại ba người.

Lão đạo vương hỏi Kiểm Sa:

- Còn hai mươi tám thủy thủ nữa ông bạn kiếm đâu ra?

Kiểm Sa đáp:

- Cái đó lão gia khỏi lo, đã có tại hạ tìm kiếm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Bọn họ ở với nhau một chỗ hay sao?

Kiểm Sa lắc đầu đáp:

- Không phải! Huỳnh Hải tám tên. Bột Hải mười hai tên. Đông Hải tám tên. Giữa bọn chúng với nhau cũng có đầu lĩnh. Tại hạ chỉ phát thông tri đi là bọn chúng lục tục kéo đến.

